

kdyby stavební úřad nařídil zazdění spojovacích dveří, bylo by uvažovati, jaký vliv má tento příkaz na nájemní smlouvu.

Čís. 8135.

Proti politické exekuci nelze se na soudě domáhati prozatímního opatření zákazem pokračování v exekuci, ježto prý jest vedena na předměty vyloučené z exekuce a nárok vymáhaný exekucí prý zanikl ze soukromoprávních důvodů. Při politické exekuci jest rozhodování podle §§ 250—252 ex. ř. svěřeno výhradně oněm správním úřadům, které exekuci nařizují a provádějí.

(Rozh. ze dne 14. června 1928, R II 66/28.)

Městským úřadem pro obecní dávky v B. byla vedena proti navrhovateli politická exekuce. Návrhu dlužníka, by k zajištění jeho nároku na zrušení politické exekuce ku vydobytí telefonního poplatku pro nepřipustnost exekuce a soukromoprávní zánik vymáhaného nároku bylo povoleno prozatímní opatření zákazem městskému úřadu pro obecní dávky v B. pokračovati v exekuci až do právoplatného skončení sporu o zrušení této politické exekuce, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Jelikož jde o exekuci politickou, nelze žaloby podle § 35 a 36 ex. ř. uplatňovati pořadem práva, a pouhým podáním takovéto nepřipustné žaloby není tvrzený nárok vůbec osvědčen (§ 389 ex. ř.). Mimo to však nejsou v projednávaném případě osvědčeny ani podmínky podle § 381 čís. 1 a 2 ex. ř., ježto nelze shledati nenahraditelnou škodu ani nebezpečí, poněvadž zakročením u příslušného správního úřadu lze navrhovateli — je-li ovšem v právu — dostatečně ochrániti jeho zájmy. Z těchto důvodů jest stížnost oprávněna, nehledíc ani k tomu, že zatímní opatření, o něž se zde žádá, směřuje proti jednání veřejného úřadu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Zatímního opatření domáhá se stěžovatel k zajištění nároku »na zrušení politické exekuce, vedené městským úřadem pro obecní dávky v B. k vydobytí telefonního poplatku pro nepřipustnost exekuce na zabavené věci a pro soukromoprávní zánik vymáhaného poplatku« a to »zákazem městskému úřadu pro obecní dávky v B. pokračovati v exekuci«. Z toho je zjevno, že zatímním opatřením domáhá se ve skutečnosti odložení správním úřadem proti němu vedené exekuce podle § 42 čís. 5 (§ 39 čís. 5 a 35) ex. ř., jehož chce dosíci zákazem pokračovati v exekuci. Žaloval, jak tvrdí, o zrušení exekuce, poněvadž je vedena na předměty z exekuce vyloučené (§ 39 čís. 2 a 251 čís. 5 ex. ř.), a poněvadž exekuci vymáhaný nárok zanikl ze soukromoprávních důvodů, totiž potvrzeným vyrovnáním podle usnesení ze dne 21. prosince 1927. Podle čl. III. uvoz.

zákona k exekučnímu řádu zůstaly v platnosti dosavadní zákonné předpisy o vymáhání daní a jiných dávek k veřejným účelům, pak jiných povinností, které zákonem na roveň jsou postaveny daním co do vymáhání, jakož i takových pohledávek státní pokladny, o nichž rozhodovali a jež likvidovati jest příkázáno správním úřadům. Se zřetelem na toto ustanovení zákona vyslovila ministerstva financí a vnitra nařízením ze dne 9. prosince 1901, čís. 77.347 věstníku min. financí čís. 195, že ustanovení §§ 250 až 252 ex. řádu mají platnost také při výkonu správních exekucí, že tedy politické úřady jsou povinny starati se o to, by při výkonu exekucí k vydobytí daní, poplatků a jiných veřejných dávek bylo dbáno přesně oněch ustanovení zákona. Z toho plyne, že rozhodování podle §§ 250 až 252 ex. ř. je svěřeno výhradně oněm správním úřadům, které exekuci nařizují a provádějí, a že soudy nemají míti vliv na chod tohoto řízení, pročez pořad práva je v této příčině vyloučen, pokud nejde o výjimku v zákoně (čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu) vyslovenou. Takovou výjimkou jediné jest ustanovení třetího odstavce právě uvedeného článku III., podle něhož pro domáhání se práv k předmětům politickou exekucí dotčeným (§ 37 ex. řádu) mají výlučnou platnost předpisy civilního řádu soudního a exekučního řádu. Zároveň jest tato výjimka dokladem správnosti řečeného právního názoru, k čemuž přistupuje ještě úvaha, že při zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. dlužno postupovati nejen na návrh, nýbrž i z úřední moci, že rozhodnutí musí předcházeti výsledk stran, pokud už není pravoplatného rozhodnutí o nepřipustnosti exekuce, a že kdyby rozhodování mělo příslušet také soudům, byla by tím ohrožena jednotnost a bezpečnost dvojakého rozhodování. Právním tedy poukázala finanční prokuratura v rekursu k ustanovení čl. III. uvoz. zák. k ex. řádu, že jde v tomto případě o politickou exekuci, na kterou soud nemá vlivu kromě oné dotčené, tuto však nedopadající výjimky. Jiná jest otázka, zdali v návrhu ohrožené strany vyličené skutečnosti ospravedlňují závěr, že, co ona nazývá »nárokem«, je skutečně nárokem podle § 381 ex. řádu, k jehož zajištění mohlo by býti povoleno navrhané zatímní opatření. K otázce této dlužno odpověděti záporně, neboť to, čeho se ohrožená strana domáhá, zákazu městského úřadu pro obecní dávky v B. pokračovati v exekuci, jest v podstatě odložení exekuce (§ 43 ex. řádu), jehož v exekučním řízení soudním může býti docíleno pouze za předpokladů §§ 42 a 44 ex. ř. Bylo by tedy povolení zatímního opatření takového druhu pouze nedovoleným obcházením velících předpisů exekučního řádu, podle kterých jediné odložení exekuce může býti dosaženo. Ukázal se tedy dovolací rekurs bezdůvodným (srv. rozh. Gl. U. N. F. 2990).

Čís. 8136.

Nikoliv okolnost, že pozůstalost jest předlužena, má v zápětí případný zánik neb obmezení pohledávky pozůstalostního věřitele, když na ni pozůstalostní jmění nestačí, nýbrž onen účinek má dědicova přihláška s výhradou inventáře (odevzdání pozůstalosti s touto výhradou) a může